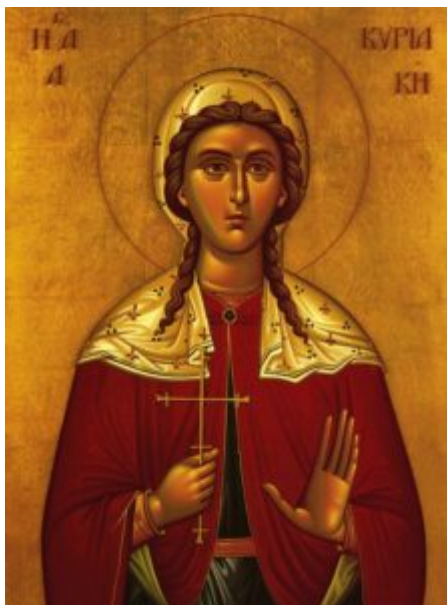

Παράκληση εις την Αγία Μεγαλομάρτυρα και Αθληφόρον Κυριακή

Εύλογήσαντος τοῦ ἱερέως ἀρχόμεθα ἀναγινώσκοντες τον ΡΜΒ' (142) Ψαλμόν.
Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ
Σου, εἰσάκουσον μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Σου καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ
δούλου Σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν Σου, πᾶς ζῶν. Ὅτι κατεδίωξεν ὁ
ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου. Ἐκάθισέ με ἐν
σκοτεινοῖς, ὡς νεκροῦς αἰῶνος καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμέ τό πνεῦμα μου, ἐν ἐμοί
ἐταράχθη ἡ καρδιά μου. Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς
ἔργοις Σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν Σου ἐμελέτων. Διεπέτασα πρὸς Σέ τὰς
χεῖρας μου, ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρος Σοι. Ταχύ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε
τό πνεῦμα μου. Μὴ ἀποστρέψῃς τό πρόσωπόν Σου ἀπ' ἐμοῦ καὶ ὁμοιωθήσομαι
τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον. Ἀκουστὸν ποιήσόν μου τό πρῶν τό ἔλεός Σου,
ὅτι ἐπὶ Σοί ἤλπισα. Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδόν ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς Σέ ἦρα
τὴν ψυχὴν μου. Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς Σέ κατέφυγον,
δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τό θέλημά Σου, ὅτι Σύ εἶ ὁ Θεός μου. Τό Πνεῦμα Σου τό
ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῆ εὐθείᾳ, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου, Κύριε, ζήσεις με.
Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου καὶ ἐν τῷ ἐλέει Σου
ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου. Καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν
ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλος Σου εἰμί.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχ. α΄. Εξομολογείσθε τῷ Κυρίῳ, καὶ επικαλείσθε τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου αὐτοῦ.
Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχος β΄. Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἠμυνάμην
αὐτοῦς.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχος γ΄. Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.
Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Εἶτα τὸ παρὸν Τροπάριο.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὴν ἐξανθήσασαν ἀγνεΐας λαμπρότητι, ὡς ἐν κοιλάσιν εὐωδέστατον ἶον,
Κυριακὴν τὴν ἔνδοξον, μαρτύρων καλλονήν, πάντες ἀνυμνήσωμεν, πρὸς αὐτὴν
ἐκβοῶντες, Ρύσαι τοὺς ὑμνουντάς σε, τῶν δεινῶν σαῖς πρεσβείαις, ἵνα
γεραίρωμεν εὐλαβῶς, τὴν πανεύφημόν σου μνήμην, Ἀθληφόρε ἀξιάγαστε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε, τὰς δυναστείας Σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι, εἰμὴ γὰρ
Σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; Τίς δὲ
διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ Σοῦ, Σοὺς γὰρ
δούλους σώζεις αἰεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὁ Ν΄ (50) Ψαλμός.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν
οἰκτιρμῶν Σου, ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου. Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς
ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με. Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ
γινώσκω καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός. Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον καὶ
τό πονηρὸν ἐνώπιόν Σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις Σου καὶ
νικήσης ἐν τῷ κρίνεσθαί Σε. Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην καὶ ἐν ἁμαρτίαις
ἐκίσησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια
τῆς σοφίας Σου ἐδήλωσάς μοι. Ἐναντιεῖς με ὑσώπῳ καὶ καθαρισθήσομαι,
πλυνεῖς με καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ
εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα. Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν
Σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν
καθαράν κτίσον ἐν ἐμοί ὁ Θεός καὶ πνεῦμα εὐθές ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις
μου. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου Σου καὶ τὸ Πνεῦμα Σου τὸ Ἅγιον μὴ
ἀντανέλης ἀπ’ ἐμοῦ. Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου Σου καὶ πνεύματι

ἡγεμονικῶ στήριξόν με. Διδάξω ἀνόμους τάς ὁδοὺς Σου καί ἀσεβεῖς ἐπὶ σέ ἐπιστρέψουσιν. Ῥῦσαι με ἐξ αἱμάτων ὁ Θεός, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου, ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσα μου τὴν δικαιοσύνην Σου. Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις καί τό στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν Σου. Ὅτι, εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν, ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καί τεταπεινωμένην ὁ Θεός οὐκ ἐξουδενώσει. Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ Σου τὴν Σιών καί οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ. Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καί ὀλοκαυτώματα. Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τό θυσιαστήριόν Σου μόσχους.

Εἶτα ὁ Κανὼν, οὔ ἢ ἡ ἀκροστιχίς: Ὑμνεῖ σε Μάρτυς Κυριακή πόθω Σεραφεῖμ

Ὡδή ἄ´ Ἦχος πλ. δ´. Ὑγραῖν διοδεύσας.

Ὑμνοῦμεν σέ πόθω, Κυριακή, Χριστοῦ Ἀθληφόρε, καί δεόμεθά σου θερμῶς, παρασχου λιταῖς σου πρὸς τόν Κτίστην, πάσι τοῖς κάμνουσι τὴν ἀνάρρωσιν.

Μαράνασα, μάρτυς, σῶμα τό σόν, Θεοῦ δι´ ἀγάπην, κακουχίαις τέ καί δεινοῖς, διό τά τοῦ σώματός μου πάθη, δι´ ἐγκρατείας μαράναι ἀξίωσον.

Νυκτός Χριστοῦ μάρτυς καί σκοτασμοῦ, τῆς πλάνης φυγοῦσα, ἠξιώθης θείου φωτός, καμέ φωτισθῆναι ταῖς λιταῖς σου, θεοφεγγέσιν ἀκτίσι ἀξίωσον.

Θεοτοκίον.

Ἐκένωσε, Κόρη, ὁ ποιητής, ἐν τῇ σῇ κοιλία, ἑαυτόν δέ τούς πατρικούς, κόλπους τό καθόλου μή κενώσας, διά τό σῶσαι ὡς Θεός τό ἀνθρώπινον.

Ὡδή γ´. Σύ εἰ τό στερέωμα.

ἴασαι τά πάθη μου, τά τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος, ταῖς πρὸς Θεόν, ἐνθέρμοις λιταῖς σου, Κυριακή μεγαλῶνυμε.

Σύνεσιν μοί δώρησαι, τῷ ἀσυνέτω, πανθαύμαστε, Κυριακή, ἵνα πράττω πάντα, τοῦ Θεοῦ τά προστάγματα.

Ἐκ σοῦ, παμμακάριστε, Κυριακή, τὴν κατάπαυσιν, νόσων δεινῶν, πόθω ἀναμένω, ἀπολαῦσαι πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον.

Μαρία γενέσθαι μοί, τῷ μολυνθέντι τοῖς πταίσμασιν, ἴλεων νῦν, τόν ἔκ σοῦ τεχθέντα, ἀσιγήτως δυσώπησον.

Ὡδή δ´. Εἰσακήκοα, Κύριε.

Ἀπαστράπτουσα θαύμασιν, ἐκ τῶν προσφευγόντων σοί, μάρτυς ἔνδοξε, τῶν παθῶν φρικτὴν σκοτόμαιναν, ἀπελαύνεις ὄντως ταῖς πρεσβείαις σου.

Ρεῖθρα ὄντως, πανένδοξε, ἰαμάτων ἄφθονα ἀναβλύζουσα, τοῖς τιμῶσι σὴν πανήγυριν, ῥῶσιν ταῖς λιταῖς σου νῦν χορήγησον.

Τῶν μαρτύρων τὴν εὐκλειαν, τὴν Κυριακὴν ἀνυμνήσωμεν, οἱ πιστοὶ καὶ ἐπαινέσωμεν, ὡς τετυχηκότες ἀπαλλαγῆς τῶν δεινῶν.

Θεοτοκίον.

Ὑφαντον ἐκ τῆς ἄνωθεν, χάριτος χιτώνα, Παρθένε, ἔνδυσον, τόν σόν δοῦλον ταῖς πρεσβείαις σου, καὶ τὴ ἀφθαρσία μέ περίβαλε.

Ὡδή ε´. Φώτισον ἡμᾶς.

Σόφισον μέ νῦν, τῆς σοφίας ταῖς ἐλλάμπεσι, ταῖς ὑπὲρ νοῦν καὶ ὑπὲρ ἔννοιαν, καὶ φωτὶ θείῳ, Κυριακὴ μέ φωταγωγήσον.

Κύμασι δεινοῖς, ἀμαρτίας βυθιζόμενον, καὶ ταῖς τρικυμίαις τῶν θλίψεων, Κυριακὴ μέ, τοῦ κινδύνου ἐλευθέρωσον.

Ὑψιστον ἐκδυσώπει ὑπὲρ τοῦ δούλου σου, παθῶν θλιβόντων, καὶ δεινῶν ἀπαλλαγῆναι μέ.

Θεοτοκίον.

Ρύπου μέ παθῶν, μεσιτεία σου καθάρισον, καὶ τὴν σκοτισθεῖσαν ψυχὴν μου φώτισον, ἵνα δοξάζω καὶ ὑμνῶ σέ, πολυύμνητε.

Ὡδή στ´. Ἰλάσθητι μοί.

Ἴδεῖν τὴν δόξαν Θεοῦ, ἐπιποθῶν ὁ ταλαίπωρος, Κυριακὴ, πρὸς τὴν σὴν, προσφεύγω βοήθειαν, θερμῶς σου δεόμενος, ὅπως ταῖς λιταῖς σου, ταύτης γένωμαι νῦν μέτοχος.

Ἀγάπη πρὸς τόν Θεόν, πάντα ὡς φρούδα κατέλιπες, Κυριακὴ τά ἐν γῆ, σύ οὖν καὶ τόν δοῦλόν σου, παριδεῖν ἀξίωσον, πάντα τά ἡδέα, καὶ ἀγίως πολιτεύεσθαι.

Κρατήρα, Κυριακὴ, θανατηφόρον κεκέρακεν, ἡ Εὐα πάλαι ἐμοί, σύ δέ τοῖς σοῖς αἵμασιν, οἶνον μοί ἐνστάλαξον, τῆς ἀθανασίας, τὴν καρδίαν μου εὐφραίνοντα.

Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη καταφυγή, χριστιανῶν σύ βοήθησον, τῷ κινδυνεύοντι νῦν, καί χεῖρα μοί ὄρεξον, καί πρὸς τὸν λιμένα μέ, τὸν τῆς σωτηρίας, καθοδήγησον, Πανάχραντε.

Διάσωζε, Κυριακή ἀθληφόρε, ταῖς πρὸς Θεόν σου πρεσβείαις, ἀπό ποικίλων κινδύνων τοὺς δούλους σου, καί ἴασαι τὰς δεινάς ἡμῶν νόσους.

Ἄχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα, δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Αἴτησις καὶ τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος β'. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Ἀνέτειλεν ἡμῖν λαμπρά, ὡσπερ ἥλιος, ἡ μνήμη σου σεμνή Κυριακή ἀθληφόρε, νέφη τῶν παθῶν ἀποδιώκουσα, καί φωταγωγοῦσα τοὺς εὐσεβῶς, τῆ σὴ εἰκόνι προσπελάζοντας, καί σέ πόθω καί πίστει γεραίροντας.

Προκείμενον

Ἐπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοί, καί εἰσήκουσε τῆς δεήσεώς μου.

Στίχος. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου, καὶ κατεύθυνε τὰ διαβήματά μου.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον (1' 16-22).

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς. Ἴδού ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς, ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων, γίνεσθε οὖν φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις, καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστεραί. Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, παραδώσουσι γὰρ ὑμᾶς εἰς συνέδρια, καὶ ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν μαστιγώσουσιν ὑμᾶς καὶ ἐπὶ ἡγεμόνας δὲ καὶ βασιλεῖς ἀχθήσεσθε ἕνεκεν ἐμοῦ, εἰς μαρτύριον αὐτοῖς καὶ τοῖς ἔθνεσιν. Ὅταν δὲ παραδιῶσιν ὑμᾶς, μὴ μεριμνήσητε πῶς ἢ τί λαλήσετε, δοθήσεται γὰρ ὑμῖν ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τί λαλήσετε, οὐ γὰρ ὑμεῖς ἐστε οἱ λαλοῦντες, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τοῦ Πατρὸς ὑμῶν τὸ λαλοῦν ἐν ὑμῖν. Παραδώσει δὲ ἀδελφός ἀδελφὸν εἰς θάνατον καὶ πατήρ τέκνον, καὶ ἐπαναστήσονται τέκνα ἐπὶ γονεῖς καὶ θανατώσουσιν αὐτούς, καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου, ὃ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται.

Δόξα.

Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου, πρεσβείαις Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τά πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β´. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Οὐδεὶς καταφεύγων ἐν τῇ σκέπη σου, κατησχυμένος ἐκπορεύεται, Κυριακή ἀθληφόρε, ἀλλ' αἰτεῖται τὴν ρῶσιν, καὶ λαμβάνει τὴν ἴασιν, παρά Θεοῦ ταῖς ἰκεσίαις σου.

Τό, Σῶσον ὁ Θεός τόν λαόν σου...

Ὡδή ζ´. Παῖδες Ἑβραίων.

Πάντων δεινῶν ἀρρωστημάτων, τά ἰάματα λαμβάνομεν ἀφθόνως, οἱ πιστῶς τῇ θερμῇ, προστρέχοντες σοὶ σκέπη, Κυριακή πανένδοξε, ταῖς ἐνθέοις σου πρεσβείαις.

Ὅμβρους παρέχεις ἰαμάτων, καταπαύσουσα τό πῦρ ἀρρωστημάτων, καὶ πιστοὺς σύ ποιεῖς, ὑμνεῖν ἀδιαλείπτως ευλογητος εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θέσει, ὦ μάρτυς, θεουμένη, ὡς ἐγγίζουσα τῷ θρόνῳ τοῦ Ὑψίστου, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν, τῶν σέ ἀνευφημούντων, ὑμνωδιῶν ἐν κάλλεσι, τόν Θεόν ἀεὶ δυσώπει.

Θεοτοκίον.

Ὡς πέρ ὁ ἄσωτος, Μαρία, νῦν προχέω τά δάκρυα ἀφθόνως, ὡς τελώνης ἀεὶ, ἰλάσθητι κραυγᾶζω, σῶσον μέ τοίνυν, Δέσποινα, μητρικαῖς σου ἰκεσίαις.

Ὡδή ἡ´. Τόν Βασιλέα.

Σύ τῶν αἱμάτων, τοῖς σταλαγμοῖς σου, παρθένε, ἀποξήρανον βυθόν ἀμαρτίας, καὶ χορηγεῖ ρῶσιν, τοῖς κάμνουσι λιταῖς σου.

Εὐχου Κυρίω, Κυριακή ἀθληφόρε, ὑπὲρ πάντων τῶν σοὶ προσφευγόντων, καὶ ρύου κινδύνων, αὐτοὺς σαῖς ἰκεσίαις.

Ρύσαι σόν δοῦλον, Κυριακή ἀθληφόρε, τόν τῇ σκέπη τῇ σῇ προσελθόντα, νόσων ὀλέθριων, καὶ θλίψεων λιταῖς σου.

Θεοτοκίον.

Ἄγνή Παρθένε, ἐκ κατωτάτου βυθοῦ μέ, ἀπογνώσεως ρύσαι καὶ πρὸς ὄρμον,

μετανοίας βίον, ἴθουνον τού σου δούλου.

Ὡδή θ´. Κυρίως Θεοτόκον.

Φωτί τῷ ἀπροσίτω, ἐντρυφώσα, θεοφρον, τῆς ἀμαρτίας ἀχλύν τήν κακοζόφον,
ἐκ τῶν σῶν δούλων λιταίς σου, νῦν διασκέδασον.

Εὐφρόσυνον ἡμέραν, ἄγει νῦν ἡ κτίσις, Κυριακή, τήν σὴν μνήμην γεραίρουσα,
καί εἰρηναίαν ἐκ τῶν λιτῶν σου, κατάστασιν ἀναμένουσα.

Ἴασιν ταχίστην, δώρησαι λιταίς σου, Κυριακή ἀθληφόρε, καί φώτισον, τόν
σκοτεινόν ἀμαρτίαις, νοῦν μου, πανένδοξε.

Θεοτοκίον.

Μετά Θεόν, Παρθένε, ἄμαχον προστάτιν, καί ἀντιλήπτορα μέγιστον ἔχων σέ,
κράζω σοί σῶσον, τόν δοῦλόν σου Ἄχραντε.

Ἄξιον ἔστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν Σε τήν Θεοτόκον, τήν ἀιμακάριστον καί
παναμώμητον καί μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τήν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ καί
ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ· τήν ἀδιαφθόρως Θεόν Λόγον
τεκοῦσαν, τήν ὄντως Θεοτόκον Σέ μεγαλύνομεν.

Καί τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια,

Ἐπίδε ἐξ ὕψους θείου Χριστοῦ, νύμφη στεφηφόρε, καί ἐπισκεψαι τούς πιστῶς,
σέ ἀνευφημούντας, καί θείαις σου πρεσβείαις, νόσων παντοίων ρύσαι, καί
πάσης θλίψεως.

Τόν Χριστόν ποθήσασα ἀληθῶς, ἔσπευσας τεθάναι, καί θυσίαν προσενεγκεῖν,
σεαυτήν ἁγία Κυριακή θεοφρον, τοῦτον οὖν ἐκδυσώπει, ὑπέρ τῶν δούλων σου.

Πᾶσαι τῶν ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ
Ἅγιοι Πάντες, μετά τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν, εἰς τό σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὸ Τρισάγιον

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. (Τρίς).

Δόξα Πατρί, καί Υἱῷ, καί ἀγίῳ Πνεύματι,

καί νῦν, καί ἀεί, καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς· Κύριε, ἰλάσθητι ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα,
συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῶν· Ἅγιε, ἐπίσκεψαι καί ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν,
ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον.

Δόξα Πατρί...

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τό ὄνομά σου· ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· γενηθήτω τό θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καί ἐπί τῆς γῆς. Τόν ἄρτον ἡμῶν τόν ἐπιούσιον δός ἡμῖν σήμερον· καί ἄφες ἡμῖν τά ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καί ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· καί μή εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλά ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπό τοῦ πονηροῦ.

Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καί ἡ δύναμις καί ἡ δόξα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καί αἰεὶ καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

καί τά Τροπάρια ταῦτα. Ἦχος πλ. β´.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, πάσης γάρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην Σοι τήν ἱκεσίαν, ὡς Δεσπότη, οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα.

Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, ἐπὶ Σοί γάρ πεποίθαμεν. Μὴ ὀργισθῆς ἡμῖν σφόδρα, μηδέ μνησθῆς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν. Ἄλλ' ἐπίβλεψον καί νῦν ὡς εὐσπλαχνος καί λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Σὺ γάρ εἶ Θεός ἡμῶν καί ἡμεῖς λαός Σου, πάντες ἔργα χειρῶν Σου καί τό ὄνομά Σου ἐπικεκλήμεθα.

Καί νῦν.

Τῆς εὐσπλαχνίας τήν πύλην ἄνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐλπίζοντες εἰς Σέ μή ἀστοχήσομεν, ῥυσθείημεν διὰ Σοῦ τῶν περιστάσεων· Σὺ γάρ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ´. Ταχύ προκατάλαβε.

Ὡς βρύσις πολυκρουνός, παρθενομάρτυς Χριστοῦ, κατήρδευσας, πάνσοφε, τήν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ, καί ἤθλησας ἄριστα, ἔσωσας τούς ἐν σκότει, τῆς εἰδωλομανίας, αἴγλη τῶν σῶν θαυμάτων, Κυριακή ἀθληφόρε, διό ἐν παρρησία Χριστῷ, πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἦ τό παρόν Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. α´. Τόν συνάναρχον Λόγον.

Καλλιέρημα ὥφθης καί θύμα ἅγιον, προσενεγκοῦσα τῷ Πλάστῃ τήν καθάραν σου ψυχὴν, ἦν ἐδόξασε Χριστός, ὧ καρτερόψυχε. Ὅθεν καί βρῦει διὰ σου, τοῖς τιμῶσι σέ πιστοῖς, τάς χάριτας ὑπέρ ψάμμον, Κυριακή ἀθληφόρε, ὡς ἐλεήμων καί φιλόανθρωπος.

Ἐκτενῆς καὶ Ἀπόλυσις, μεθ' ἣν ψάλλομεν τα ἑξῆς

Ἦχος β´. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σέ νεκρόν.

Κλάδος εὐκλεῆς, Κυριακή, ρίζης διασήμου ἐδείχθης, Χριστόν κηρύξασα, φέρων τῆς ἀθλήσεως, καρπὸν σωτήριον, καὶ ξηραίνων ἐν χάριτι, φυτὰ ἀσεβείας, ὅθεν σέ δοξάζοντες, καθικετεύομεν, ρύσαι ταῖς πρεσβείαις σου πάσης, λύμης τῶν παθῶν ἀχλυώδους, τοὺς τῆ θεία σκέπη σου προστρέχοντας.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων Σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς Σέ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην Σου.

Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν,
Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς,
Ἀμήν.